Ministerie van Justitie en Veiligheid

> Retouradres Postbus 20301 2500 EH Den Haag

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Turfmarkt 147
2511 DP Den Haag
Postbus 20301
2500 EH Den Haag
www.rijksoverheid.nl/jenv

Onze referentie
8165366

Datum 23 november 2026
Betreft Reactie schriftelijke overleg een goed georganiseerd hulplandschap voor slachtoffers van seksueel geweld

Hierbij sturen wij uw Kamer de beantwoording van de schriftelijke vragen van de vaste commissie voor Justitie en Veiligheid die zijn gesteld in het kader van het schriftelijk overleg over de volgende brieven:

- WODC rapport 'evaluatie praktijktest nieuwe werkwijze hulpverlening aan slachtoffers van seksueel geweld' (Kamerstuk 33552, nr. 157);
- Een goed georganiseerd hulplandschap voor slachtoffers van seksueel misbruik en geweld (Zaaknummer 2026Z21393).

De Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

Claudia van Bruggen

De Minister van Langdurige Zorg, Jeugd en Sport,

M. Sterk

I vragen en opmerkingen van de fracties

Vragen en opmerkingen van de leden van de D66-fractie

1. De leden van de D66-fractie onderschrijven ten zeerste dat slachtoffers in de nieuwe werkwijze moeten kunnen rekenen op een duidelijk aanspreekpunt dat overzicht houdt en zorgt voor samenhang, voortgang en goede overdracht. In de uitvoerbaarheidstoets wordt genoemd dat een afzonderlijke regiehouder niet in iedere casus passend of nodig is en soms juist tot extra schakels leidt. Ook bestaan nog vragen over de afbakening van deze rol ten opzichte van bestaande vormen van casemanagement. Kan de staatssecretaris toelichten hoe zij bij de landelijke uitrol borgt dat voor ieder slachtoffer duidelijk is wie het vaste aanspreekpunt is en wie verantwoordelijk is voor de samenhang en opvolging van de hulp? Is hiervoor voldoende capaciteit beschikbaar bij betrokken organisaties? Wordt deze werkwijze, in het bijzonder het werken met een herkenbaar aanspreekpunt en duidelijke regie, ook toegepast bij slachtoffers van andere vormen van geweld waarbij verschillende organisaties betrokken zijn, zoals intieme terreur en dwingende controle?

Antwoord op vraag 1
Wij als verantwoordelijke bewindspersonen onderschrijven het belang dat voor ieder slachtoffer duidelijk moet zijn wie het vaste aanspreekpunt is en wie verantwoordelijk is voor de afstemming over en opvolging van de ingezette hulp en ondersteuning. In de ontwikkelde werkwijze is daarom voor iedere casus voorzien in een vorm van coordinatie. Wie de coordinatie oppakt en daarmee tevens het vaste aanspreekpunt is, wordt afgesproken in het multidisciplinaire-triage overleg (MDT). De coordinatierol betreft uitdrukkelijk geen nieuwe of extra functie, maar wordt uitgevoerd door één van de professionals die op basis van hun bestaande werkzaamheden al bij het slachtoffer betrokken is. Dit kan een casemanager van het Centrum Seksueel Geweld of Slachtofferhulp Nederland zijn. Bij de gefaseerde landelijke ingebruikname wordt op regionaal niveau bezien of deze rol ook door professionals van Veilig Thuis kan worden ingevuld. Gelet op de noodsignalen die vanuit het Landelijk Netwerk Veilig Thuis (LNVT) zijn afgegeven over werkdruk, capaciteit en uitvoerbaarheid van de huidige taken, wordt hierbij rekening gehouden met de inzetbaarheid van VT-medewerkers.
De gezamenlijke aanpak behelst niet zozeer extra of nieuwe werkzaamheden, maar vraagt wel capaciteit om professionals op te leiden en voldoende tijd en ruimte te geven om te oefenen met de nieuwe manier van samenwerken en deze tussentijds te evalueren. Bij de afweging over in welke regio's de werkwijze (eerst) wordt uitgerold zal daarom rekening worden gehouden met de verandercapaciteit van de betreffende organisaties in de regio. Dit ook mede gelet op andere landelijke ontwikkelingen en veranderopgaven, zoals het Toekomstscenario. Voor een deel van de populatie (de slachtoffers die hebben te maken met seksueel geweld in de huiselijke kring), raakt de werkwijze aan de ontwikkelingen binnen het Toekomstscenario. Bij de selectie van de regio's wordt daarom afstemming gezocht met het Toekomstscenario, zodat de verbinding tussen beide veranderopgaven geborgd is.

De nieuwe werkwijze is vooralsnog ontwikkeld voor slachtoffers van seksueel misbruik en geweld. De landelijke ingebruikname ziet dan ook op deze doelgroep en niet op de hulp aan slachtoffers van andere vormen van geweld, zoals intieme terreur en dwingende controle. Veilig Thuis maakt wel als vaste partner deel uit van de gezamenlijke aanpak en brengt vanuit de eigen taken en expertise kennis in over

veiligheid, afhankelijkheidsrelaties, kindermishandeling en huiselijk geweld, waaronder structurele onveiligheid en complexe gezinssituaties.

2. De leden van de D66-fractie lezen dat de staatssecretaris als uitgangspunt stelt dat slachtoffers, ongeacht waar zij zich melden, toegang moeten hebben tot het meest passende aanbod van zorg, ondersteuning, bescherming en recht. Deze leden achten het van groot belang dat slachtoffers moeten kunnen rekenen op goede nazorg zodat zij weer zicht krijgen op een toekomst na een traumatische gebeurtenis. In hoeverre ziet de nieuwe werkwijze ook op nazorg van slachtoffers van seksueel geweld? Is de werkwijze zo ingericht dat elk slachtoffer, onafhankelijk van de woonplaats, kan rekenen op hulp en nazorg, ook als het geweld jaren eerder heeft plaatsgevonden? Worden zij bijvoorbeeld actief in contact gebracht met steungroepen, traumabehandelingen en andere vormen van nazorg?

Antwoord op vraag 2
De nieuwe werkwijze ziet nadrukkelijk niet alleen op een uniform eerste contact, maar ook op het afstemmen over en de opvolging van passende hulp en ondersteuning daarna. Die kan onder meer bestaan uit medische zorg, forensisch onderzoek, psychologische hulp, traumabehandeling, seksuologische hulp, lotgenotencontact, praktische en juridische ondersteuning en herstelbemiddeling.

De werkwijze is niet beperkt tot slachtoffers van recent of acuut seksueel geweld. Ook wanneer het seksueel geweld langer geleden heeft plaatsgevonden, wordt gekeken naar de actuele behoeften en de ondersteuning die daarbij passend is. Een belangrijk onderdeel van de werkwijze is dat niet alleen wordt bepaald welke ondersteuning passend is, maar ook welke organisatie daarvoor aan zet is. De professional bij wie de coördinatie is belegd, bewaakt de afstemming over en opvolging van de hulp en ondersteuning. Daarbij geldt het algemene beginsel dat nu ook binnen de verschillende organisaties wordt toegepast dat hulp wordt geboden zo kort als kan en zolang als nodig.

3. De leden van de D66-fractie vinden het van groot belang dat de ervaringen en behoeften van slachtoffers worden meegenomen bij de verdere ontwikkeling van de nieuwe werkwijze. Tegelijkertijd blijkt uit de evaluatie dat slechts beperkt kon worden vastgesteld of slachtoffers zich daadwerkelijk beter geholpen voelen, onder meer vanwege de omvang van de steekproef. Kan het kabinet toelichten waarom het onvoldoende is gelukt om ervaringen van slachtoffers bij de praktijktest op te halen? Op welke wijze zijn slachtoffers en ervaringsdeskundigen tot nu toe betrokken bij de ontwikkeling en evaluatie van de werkwijze? En hoe wordt geborgd dat hun ervaringen bij de verdere uitwerking, landelijke invoering en evaluatie van de werkwijze structureel worden meegenomen?

Antwoord op vraag 3
Het beperkte aantal interviews met slachtoffers is het gevolg van een combinatie van factoren te weten 1) de omvang en de looptijd van de praktijktest, 2) de uitvoering van de praktijktest en 3) de praktische en ethische uitdagingen bij het benaderen van slachtoffers. Deelname aan onderzoek kan voor slachtoffers een emotionele belasting inhouden. Vaak zit er weinig tijd tussen het meemaken van seksueel geweld, het zoeken of ontvangen van hulp en het verzoek om deel te nemen aan onderzoek. Slachtoffers bevinden zich in deze periode mogelijk nog in een kwetsbare situatie en zijn bezig met het verwerken van hun ervaringen. Met een mogelijk beperkte deelnamebereidheid was

vooraf rekening gehouden bij het bepalen van de benodigde omvang van de onderzoeksgroep. Omdat het aantal geïncludeerde casussen uiteindelijk lager is uitgevallen dan verwacht (onder meer omdat er ook minderjarigen in de onderzoeksgroep zaten die niet konden worden geïnterviewd) zijn er uiteindelijk minder interviews afgenomen dan beoogd.

Bij het ontwikkelen van de werkwijze is de oplossingsrichting van elke zogenoemde 'sprint' (waarbij een bestaand knelpunt uit de praktijk werd opgepakt) getoetst bij ervaringsdeskundigen. Op die manier zijn de ervaringen van slachtoffers meegenomen bij het ontwerpen van de nieuwe werkwijze. Gedurende het testen ervan is daarnaast een klankbordgroep ingericht met daarin onder meer een slachtofferadvocaat en een ervaringsdeskundige. Het voornemen is om deze klankbordgroep te laten voortbestaan gedurende de implementatiefase. De klankbordgroep kan worden geraadpleegd als er keuzes moeten worden gemaakt ten behoeve van de implementatie. Voor de evaluatie is een aantal slachtoffers geïnterviewd die daadwerkelijk volgens de nieuwe werkwijze zijn geholpen. Deze ervaringen komen terug in de aanbevelingen die zullen worden meegenomen bij de landelijke uitrol.

Vragen en opmerkingen van de leden van de VVD-fractie

4. De leden van de VVD-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van de brief van 7 oktober 2026 over de reactie op het WODC-rapport en het principebesluit tot landelijke uitrol van de nieuwe werkwijze voor hulp aan slachtoffers van seksueel geweld. Deze leden vinden het belangrijk dat slachtoffers zo snel mogelijk en op één plek de hulp krijgen die zij nodig hebben, zonder hun verhaal steeds opnieuw te moeten vertellen. Zij willen wel zeker weten dat nieuwe structuren deze doelen ook echt bereiken en niet vooral extra overleg en administratie opleveren. Naar aanleiding van de brieven hebben zij de volgende vragen. De leden van de VVD-fractie vragen de staatssecretaris hoe bij het principebesluit tot landelijke uitrol de uitwerking van de motie van het lid Becker c.s. over verbetering van het proces van melding en aangifte voor slachtoffers van seksueel geweld (Kamerstuk 36841, nr. 14) wordt betrokken.

Antwoord op vraag 4
Ambtenaren verantwoordelijk voor het beleid m.b.t. de hulp aan slachtoffers van seksueel misbruik en geweld hebben recent overleg gevoerd met de initiatiefneemster van de pilot voor uniforme digitale intake, waar het lid Becker in haar motie naar verwijst. Eerder heeft een gesprek plaatsgevonden tussen initiatiefneemster en de Regeringscommissaris seksueel grensoverschrijdend gedrag en seksueel geweld. Daarnaast zal een aanvullend gesprek worden gepland met ambtenaren van mijn ministerie die betrokken zijn bij beleidsvorming voor de aanpak van seksueel geweld bij de politie. In de gevoerde gesprekken heeft initiatiefneemster haar verhaal gedeeld en een toelichting gegeven op haar negatieve ervaringen tijdens het aangifteproces bij de politie. In het gesprek zijn zij ook haar ideeën voor verbetering van het meld- en aangifteproces besproken, zoals de mogelijkheid voor slachtoffers om hun verhaal zelf en digitaal op te tekenen.

Als het gaat om het voorkomen dat slachtoffers herhaaldelijk hun verhaal moeten doen, wordt dit met een uniform eerste contact en een warme overdracht tussen betrokken organisaties meegenomen in de gezamenlijke aanpak. Specifiek een verbetering van het proces van aangifte – waarvoor de politie verantwoordelijk is – maakt, afgezien van het

gebruik van een meer geïntegreerde vragenlijst voor het eerste contact, geen deel uit van de gezamenlijke aanpak. Hierop zal afzonderlijk worden gereageerd in het halfjaarbericht welke voor het eind van het jaar uitgaat.

5. De leden van de VVD-fractie constateren dat zowel het WODC-rapport als de kabinetsreactie aangeven dat het onderzoek het karakter heeft gekregen van een plan- en procesevaluatie. Volgens het WODC-rapport was het “nog te vroeg” voor uitspraken over resultaten en effecten. De staatssecretaris erkent zelf dat de meetbare effecten “onvoldoende basis bieden om de effectiviteit van de werkwijze als geheel vast te stellen”. Er ligt dus nog geen bewijs dat de werkwijze in de praktijk leidt tot betere hulp voor slachtoffers. Hoe weegt de staatssecretaris dit af tegen het principebesluit tot landelijke uitrol? Welke concrete criteria en meetinstrumenten hanteert zij tijdens de invoering in 2027 om te toetsen of de beoogde doelen daadwerkelijk worden bereikt?

Antwoord op vraag 5
Uit de uitkomsten van zowel de evaluatie van de praktijktest als de uitvoerbaarheidstoets blijkt dat de voorgestelde werkwijze op basis van wetenschappelijke onderbouwing de potentie heeft om de hulp en ondersteuning aan slachtoffers te verbeteren. Ook de professionals uit de uitvoeringspraktijk zijn ervan overtuigd dat de nieuwe manier van samenwerken leidt tot kortere lijntjes en uiteindelijk betere hulp aan slachtoffers. Succesvolle invoering vraagt wel om sterke randvoorwaarden, zoals bestuurlijk commitment en voldoende tijd en ruimte om te oefenen met de nieuwe manier van samenwerken en deze tussentijds te evalueren. Bij de landelijke ingebruikname zullen de aanbevelingen uit de evaluatie van de praktijktest en de uitvoerbaarheidstoets daarom worden betrokken. Zoals gezegd vraagt de nieuwe werkwijze om een nieuwe manier van samenwerken. Dit zal niet van de ene op de andere dag zijn gerealiseerd. Om die reden willen we de tijd nemen om professionals op te leiden en ervaring op te doen met de nieuwe manier van werken. De landelijke invoering wordt vanaf nu tot en met maart 2027 voorbereid en zal vanaf april 2027 gefaseerd per regio plaatsvinden. Wij achten het wenselijk dat wordt gemonitord of de werkwijze daar waar deze wordt ingevoerd wordt uitgevoerd zoals beoogd. Om die reden maakt monitoring van de verschillende elementen van de werkwijze deel uit van de opdracht tot landelijke ingebruikname. Om betrouwbare uitspraken te kunnen doen over de daadwerkelijke effecten van de nieuwe werkwijze, is een passende onderzoeksopzet nodig. Bij landelijke ingebruikname, waarbij alle slachtoffers in beginsel volgens de nieuwe werkwijze worden geholpen, ontbreekt een directe vergelijkings- of controlegroep. Hierdoor is het lastig om eventuele veranderingen in de ervaringen van slachtoffers daadwerkelijk aan de nieuwe werkwijze toe te schrijven. Dit, samen met het gegeven dat evaluaties kostbaar zijn en het voor slachtoffers ook belastend kan zijn om te worden geïnterviewd, ligt de focus nu eerst op zorgvuldige implementatie en zullen we daarna bezien in welke vorm een effectonderzoek of nieuwe evaluatie kan worden uitgevoerd.

6. De leden van de VVD-fractie lezen dat het slachtofferdeel van de evaluatie rust op acht interviews en dat het onduidelijk was welke slachtoffers wel en welke niet volgens de nieuwe werkwijze waren geholpen, waardoor de potentiële onderzoeksgroep kleiner was dan voorzien (169 in plaats van 250). Hoe gaat de staatssecretaris voorkomen dat bij de landelijke uitrol opnieuw sprake is van een onduidelijke afbakening en een te kleine of selectieve steekproef? Welke registratie en monitoring worden ingericht zodat later wel betrouwbare uitspraken over effecten mogelijk zijn?

Antwoord op vraag 6
Met de landelijke ingebruikname zal de werkwijze in beginsel voor alle slachtoffers van seksueel misbruik en geweld worden toegepast. Hierdoor zal de omvang van de eventuele onderzoekspopulatie vele malen groter zal zijn. Uit de evaluatie blijkt dat professionals de verschillende onderdelen van de werkwijze niet altijd op dezelfde manier uitvoerden. Voor een toekomstige evaluatie is het daarom van belang dat de rollen en verantwoordelijkheden duidelijk zijn uitgewerkt en dat systematisch wordt vastgelegd of en in hoeverre de verschillende onderdelen van de werkwijze daadwerkelijk worden toegepast. Wij achten het wenselijk dat dit wordt gemonitord, zodat na verloop van tijd zicht is op de mate waarin landelijk gewerkt wordt volgens de werkwijze zoals beoogd. Monitoring en registratie zal daarom deel uitmaken van de opdracht tot landelijke ingebruikname.

7. De leden van de VVD-fractie merken op dat het Openbaar Ministerie (OM) een van de zes organisaties is die de werkwijze heeft ontwikkeld, maar dat het OM in de uitvoering van de pilot en in het WODC-onderzoek nauwelijks terugkwam. Welke concrete rol heeft het OM in de pilot gehad en welke rol krijgt het OM bij de landelijke uitrol, met name in de triage en de afstemming tussen zorg, ondersteuning en strafrecht?

Antwoord op vraag 7
Het openbaar ministerie (OM) is binnen de gezamenlijke aanpak één van de betrokken ketenpartners. Het OM neemt niet standaard deel aan het MDT-overleg, maar kan worden betrokken wanneer er strafrechtelijke duiding nodig is, bijvoorbeeld bij een lopend opsporingsonderzoek, bij vragen over vervolging of complexe casuïstiek waarin het strafrecht een rol speelt. Daarmee kan het OM bijdragen aan de gezamenlijke afweging over passende vervolgstappen, terwijl de multidisciplinaire triage in de basis door de andere deelnemende organisaties wordt uitgevoerd.

8. De leden van de VVD-fractie lezen in het WODC-rapport dat in de regio Den Haag is gebleken dat de rol van regiehouder niet paste bij de wettelijke taak van Veilig Thuis. Uit de samenvatting van de uitvoerbaarheidstoets in de kabinetsreactie bleek ook dat de regierol in de praktijk vragen opriep (extra schakel, verwachtingen die niet altijd werden waargemaakt, verhouding tot bestaande casemanagementrollen en verhouding tot de bestaande wettelijke taken van Veilig Thuis). In diezelfde samenvatting wordt voorgesteld om niet standaard een regiehouder aan te wijzen, maar regietaken expliciet bij betrokken professionals te beleggen. Neemt de staatssecretaris dit voorstel over? Tegelijkertijd noemt de kabinetsreactie een vast aanspreekpunt als een van de drie kernelementen van de werkwijze. Wie is in de aangepaste opzet voor het slachtoffer het vaste aanspreekpunt, en hoe weet het slachtoffer dat? Hoe wordt geborgd dat de regierol past bij de wettelijke taken van Veilig Thuis en geen onnodige extra werkdruk of administratieve lastendruk creëert?

Antwoord op vraag 8
Wij herkennen de aandachtspunten die uit de evaluatie van de praktijktest en de uitvoerbaarheidstoets naar voren zijn gekomen als het gaat om de (onduidelijke) invulling van de regierol. Naar aanleiding hiervan wordt deze verduidelijkt. Uit de praktijktest is gebleken dat de term ‘regiehouder’ verkeerde verwachtingen kan oproepen omdat de professional die het vaste aanspreekpunt vormt voor het slachtoffer en de afstemming over en opvolging van de hulp coördineert niet altijd de

verantwoordelijkheid voor de daadwerkelijke hulp draagt en bovendien geen zeggenschap heeft over de verantwoordelijkheden van de andere organisaties. Wat overeind blijft is dat één van de professionals het vaste aanspreekpunt voor slachtoffers vormt en de afstemming over en opvolging van de hulp en ondersteuning coördineert. De individuele organisaties blijven daarbij verantwoordelijk voor hun eigen inhoudelijke taken en werkzaamheden.

Vragen en opmerkingen van de leden van de CDA-fractie

9. De leden van de CDA-fractie hebben kennisgenomen van het WODC-rapport ‘evaluatie praktijktest nieuwe werkwijze hulpverlening aan slachtoffers van seksueel geweld’ en de reactie van de staatssecretaris op dit onderzoek. Deze leden hebben nog enkele aanvullende vragen over dit onderwerp. Allereerst vragen de leden van de CDA-fractie een reactie op de bevinding dat de organisatorische randvoorwaarden op orde moeten zijn voor het slagen van de nieuwe werkwijze. Is de staatssecretaris van mening dat dit inderdaad het geval is? En hoe gaat zij ervoor zorgen dat alle betrokkenen hetzelfde beeld hebben bij de nieuwe werkwijze, met name op het gebied van verantwoordelijkheden en de invulling van de regierol?

Antwoord op vraag 9
Wij onderkennen dat succesvolle landelijke ingebruikname vraagt om sterke randvoorwaarden, zoals bestuurlijk commitment en tijd voor professionals om met de nieuwe werkwijze te oefenen en de samenwerking te evalueren. De aanbevelingen uit de evaluatie van de praktijktest en uitvoerbaarheidstoets zullen daarom in het implementatietraject worden betrokken. In het antwoord op vraag 8 is aangegeven dat de regierol in het handboek wordt verduidelijkt, zodat voor alle professionals helder is wat er van hen verwacht wordt. Hiertoe worden alle professionals ook opgeleid voordat de werkwijze daadwerkelijk in de praktijk in gebruik genomen wordt.

10. De leden van de CDA-fractie vragen of de staatssecretaris kan toelichten hoe de nieuwe werkwijze bijdraagt aan het voorkomen dat slachtoffers van seksueel geweld steeds opnieuw hun verhaal moet doen.

Antwoord op vraag 10
Eén van de drie elementen uit de nieuwe werkwijze is een uniform eerste contact. Dat houdt concreet in dat waar een slachtoffer zich ook meldt een zorgvuldig samengestelde vragenlijst wordt afgenomen waarin alle verschillende perspectieven (zorg, ondersteuning, herstel en strafrecht) aan bod komen. De informatie uit het eerste contact kan vervolgens worden gebruikt ten behoeve van het MDT-overleg, waar de professionals op basis van de behoeften van het slachtoffer afspraken maken over wie de coordinatie op zich neemt ten behoeve van de afstemming over en opvolging van de benodigde vervolgstappen. Deze professional draagt het slachtoffer indien nodig warm over naar de andere betrokken organisaties en professionals.

11. De leden van de CDA-fractie lezen dat het hulpaanbod voor slachtoffers van seksueel geweld wordt verbeterd dankzij een nieuwe werkwijze in een handboek voor professionals, dat is getest in twee regio’s. De staatssecretaris geeft aan dat het meten van de effecten voor het werken met de nieuwe werkwijze meer tijd vergt en hiervoor een langere meetperiode nodig is. Kan de staatssecretaris nader stilstaan bij de implementatie van de nieuwe werkwijze en op welke manier de slachtoffers op korte termijn hiermee

geholpen zijn?

Antwoord op vraag 11
Zoals eerder gezegd vraagt succesvolle landelijke ingebruikname om sterke randvoorwaarden, zoals bestuurlijk commitment en tijd voor professionals om met de nieuwe werkwijze te oefenen en de samenwerking te evalueren. De landelijke ingebruikname wordt daarom tot en met maart 2027 voorbereid en zal per april 2027 gefaseerd per regio plaatsvinden. Op die manier kunnen regio's die daar klaar voor zijn snel starten en krijgen regio's waar de samenwerking nog minder vergevorderd is meer tijd.

12. De leden van de CDA-fractie vragen hoe wordt bepaald aan welk aanspreekpunt een slachtoffer wordt gekoppeld die het overzicht bewaakt en hoe wordt gezorgd voor een warme overdracht richting een van de organisaties.

Antwoord op vraag 12
In het MDT-overleg wordt afgesproken welke professional de coordinatie voor de afstemming over en opvolging van de hulp en ondersteuning op zich neemt en het vaste aanspreekpunt is voor het slachtoffer. Daarvoor wordt onder meer gekeken naar de ondersteuningsbehoefte van het slachtoffer, de benodigde expertise en de reeds bestaande betrokkenheid.

13. De leden van de CDA-fractie lezen dat een belangrijk aandachtspunt bij de implementatie is dat de informatievoorziening en -uitwisseling goed georganiseerd zijn zodat professionals geen extra tijd kwijt zijn aan administratieve taken. Staan hier nog belemmeringen voor in de weg? Kan de staatssecretaris verzekeren dat de informatie-uitwisseling in de nieuwe werkwijze echt goed is geborgd, zodat de organisaties goed met elkaar kunnen communiceren? Deze leden vragen of privacy-normen hieraan in de weg staan.

Antwoord op vraag 13
Uit de praktijktest is gebleken dat een belangrijke randvoorwaarde is dat er een passende informatievoorziening beschikbaar is voor professionals om gegevens te registreren en te delen. Op dit moment werken de betrokken organisaties met verschillende systemen en is er geen voorziening waarop alle betrokken partijen zijn aangesloten. Een volledig geïntegreerde informatievoorziening is op korte termijn niet te realiseren. Dit betekent niet dat betrokken organisaties geen informatie met elkaar kunnen uitwisselen. Ook tijdens de praktijktest was gegevensuitwisseling tussen de betrokken organisaties mogelijk. Privacyregels staan deze informatie-uitwisseling niet in de weg, maar stellen wel voorwaarden aan de wijze waarop gegevens worden gedeeld. Deze voorwaarden zijn vastgelegd in een privacy-protocol dat in samenwerking met de betrokken organisaties is opgesteld. Uitgangspunt is dat alleen gegevens worden gedeeld die noodzakelijk zijn voor de bespreking en ondersteuning van een casus. Het slachtoffer wordt tijdens het eerste contact geïnformeerd over welke gegevens met welke organisaties en voor welk doel worden gedeeld. Voor het delen van de benodigde gegevens wordt toestemming van het slachtoffer gevraagd en vastgelegd. Ook worden afspraken gemaakt over wie gegevens mag inzien, de bewaartermijnen en een veilige omgeving voor gegevensuitwisseling.

De vraag die nu voorligt, is vooral *hoe* de informatie-uitwisseling eenvoudiger en minder tijdrovend kan worden ingericht. Daarbij is nadrukkelijk aandacht voor het beperken van

administratieve lasten en het voorkomen van onnodige of dubbele registratie. Momenteel wordt daarom verkend hoe gebruik kan worden gemaakt van bestaande voorzieningen en hoe informatie uit de eigen systemen zo efficiënt mogelijk kan worden benut.

14. De leden van de CDA-fractie vragen of de staatssecretaris nader kan stilstaan bij de gefaseerde ingebruikname van de nieuwe werkwijze, die verspreid wordt over heel 2027. Is het voor de betrokken organisaties, zoals het Centrum Seksueel Geweld en Slachtofferhulp Nederland, voldoende duidelijk wat de komende tijd van hen verwacht wordt, en op welke manier de implementatie vorm krijgt?

Antwoord op vraag 14
Zoals gezegd wordt de landelijke ingebruikname tot en met maart 2027 voorbereid en zal deze per april 2027 gefaseerd per regio plaatsvinden. Op die manier kunnen regio's die daar klaar voor zijn snel starten en krijgen regio's waar de samenwerking nog minder vergevorderd is meer tijd. De landelijke implementatie wordt begeleid door een externe partij en wordt in de regio's geïmplementeerd door projectleiders (ambassadeurs) uit de organisaties zelf. Deze projectleiders hebben ook de taak om binnen hun eigen organisaties zorg te dragen heldere informatie en communicatie over de landelijke ingebruikname.

15. De leden van de CDA-fractie vragen of de staatssecretaris bereid is om de Tweede Kamer in 2027 op de hoogte te houden van de stand van de implementatie van de nieuwe werkwijze.

Antwoord op vraag 15
Ja. We zullen uw Kamer hierover blijven informeren in de voortgangsbrief 'huiselijk geweld en kindermishandeling'.

Vragen en opmerkingen van de leden van de BBB-fractie
De leden van de BBB-fractie hebben met interesse kennisgenomen van de stukken over de evaluatie van de praktijktest van de nieuwe werkwijze voor hulpverlening aan slachtoffers van seksueel geweld. Deze leden vinden het van groot belang dat deze hulpverlening op orde is en slachtoffers tijdig passende ondersteuning krijgen. Zij kijken uit naar de beantwoording van de staatssecretaris.

Vragen en opmerkingen van de leden van de SP-fractie

16. De leden van de SP-fractie hebben kennisgenomen van de kabinetsbrieven over de nieuwe werkwijze hulpverlening aan slachtoffers van seksueel geweld. Deze leden hebben hier nog een aantal vragen en opmerkingen over. De leden van de SP-fractie steunen het principe van betere samenwerking in de zorg en ondersteuning van slachtoffers van seksueel geweld. Het is onwenselijk dat de hulpverlening nu versnipperd is en slachtoffers soms meerdere keren hun verhaal moeten doen. Daarbij is het wel van essentieel belang dat de nieuwe werkwijze ook daadwerkelijk zorgt dat slachtoffers ervaren dat zij beter geholpen worden. Uit de WODC-evaluatie bleek dat de ervaring van slachtoffers in de pilot nog wisselend was. Hoe gaat de staatssecretaris ervoor zorgen dat de landelijke uitrol van deze werkwijze zo wordt vormgegeven dat slachtoffers duidelijke verbeteringen ervaren? Hoe worden daarbij ervaringsdeskundigen betrokken?

Antwoord op vraag 16
Zoals gezegd bestaat zowel binnen de wetenschap, alsook bij de professionals uit de uitvoeringspraktijk, de bestuurders van de verschillende hulporganisaties en bij ons als verantwoordelijke bewindspersonen, de overtuiging dat een uniform eerste contact, multidisciplinaire triage en coordinatie als het gaat om de afstemming over en opvolging van de hulp en ondersteuning tot de gewenste verbetering voor slachtoffers leidt. Daarvoor dient de werkwijze wel zorgvuldig en landelijk te worden geïmplementeerd met inachtneming van de aanbevelingen uit de evaluatie van de praktijktest en de uitvoerbaarheidstoets. Die zullen daarom bij de implementatie worden betrokken. Om te toetsen of de ontwikkelde werkwijze ook tegemoet komt aan de behoeften van slachtoffers zijn de verschillende elementen getoetst bij ervaringsdeskundigen. Daarnaast is een klankbordgroep ingericht met daarin onder meer een slachtofferadvocaat en een ervaringsdeskundige. Het voornemen is om deze klankbord groep te laten voortbestaan gedurende de implementatiefase.

17. De leden van de SP-fractie hechten er belang aan dat goed wordt gevolgd in hoeverre de uitrol van de nieuwe werkwijze leidt tot betere zorg en ondersteuning aan slachtoffers. Hoe gaat de staatssecretaris dat goed monitoren? En welke mogelijkheden zijn er om nog bij te sturen als blijkt dat slachtoffers geen duidelijke verbetering ervaren?

Antwoord op vraag 17
Wij achten het van belang dat rollen en verantwoordelijkheden duidelijk zijn uitgewerkt en dat systematisch wordt vastgelegd of en in hoeverre de verschillende onderdelen van de werkwijze daadwerkelijk worden toegepast. Wij achten het wenselijk dat dit wordt gemonitord, zodat na verloop van tijd zicht is op de mate waarin landelijk gewerkt wordt volgens de werkwijze zoals beoogd. Monitoring zal daarom deel uitmaken van de opdracht tot landelijke ingebruikname.

Zoals gezegd bestaat er wetenschappelijke onderbouwing dat de drie elementen uit de nieuwe werkwijze leiden tot een betere ervaring van slachtoffers. Om betrouwbare uitspraken te kunnen doen over de daadwerkelijke effecten van de nieuwe werkwijze, is een passende onderzoeksopzet nodig. Bij landelijke ingebruikname, waarbij alle slachtoffers in beginsel volgens de nieuwe werkwijze worden geholpen, ontbreekt een directe vergelijkings- of controlegroep. Hierdoor is het lastig om eventuele veranderingen in de ervaringen van slachtoffers daadwerkelijk aan de nieuwe werkwijze toe te schrijven. Dit, samen met het gegeven dat evaluaties kostbaar zijn en het voor slachtoffers ook belastend kan zijn om te worden geïnterviewd, ligt de focus nu eerst op zorgvuldige implementatie en zullen we daarna bezien in welke vorm een effectonderzoek of nieuwe evaluatie kan worden uitgevoerd.

18. De leden van de SP-fractie benadrukken daarnaast dat de uitrol van de nieuwe werkwijze niet mag stuklopen op een gebrek aan financiering. De Kamer nam hierover ook de motie van het lid Beckerman aan, die de regering verzocht “om in kaart te brengen welke financiering nodig is om de nieuwe werkwijze bij hulpverlening aan slachtoffers van seksueel geweld tot een succes te maken en hierbij ook ervaringsdeskundigen te betrekken” (Kamerstuk 36841, nr. 9). Hoe wordt deze motie uitgevoerd en wat betekent dit voor de financiering van de nieuwe werkwijze?

Antwoord op vraag 18

De landelijke implementatie wordt begeleid door een externe partij die wordt gefinancierd door het Rijk en wordt in de regio's geïmplementeerd door projectleiders (ambassadeurs) uit de organisaties zelf. Het Rijk spant zich ervoor in om ook deze projectleiders te financieren. Uw kamer wordt hierover geïnformeerd in de brief 'huiselijk geweld en kindermishandeling' die voor het eind van het jaar wordt verstuurd.

19. De leden van de SP-fractie lezen dat de implementatiekosten van de nieuwe werkwijze worden geschat op 400.000 tot 550.000 euro. Deze leden vragen voor welke kosten dit geld precies bedoeld is en in hoeverre is gecontroleerd of dit voldoende is voor alle betrokken organisaties om via de nieuwe werkwijze te gaan werken.

Antwoord op vraag 19
Het betreffende bedrag ziet op de begeleiding van de landelijke implementatie door een externe partij. Zoals aangegeven in het antwoord op vraag 18 spant het Rijk zich ervoor in om ook deze projectleiders te financieren.